

Αποχαιρετώντας τον ήρωα Πέτρο Βελούση

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Επικήδειος στον Πέτρο Βελούση

Σάββατο, 17 Ιανουαρίου 2014

Εκκλησία Αγίου Πανταλεήμονα Μακεδονίτισσας

«Διάβασα τον κατάλογο κι εσείς λείπατε».

Για 40 ολόκληρα χρόνια, πολυαγαπημένε μας συμμαθητή Πέτρο, διαβάζαμε τον κατάλογο του Κλασικού Τμήματος του Γυμνασίου Λευκονοίκου κι εσείς, ο Πέτρος Βελούσης και ο Άντρος Μακρίδης, λείπατε.

Διάβασα και τον κατάλογο του Εμπορικού Τμήματος του Γυμνασίου μας κι έλειπαν ο Έκτωρ Κτωρής και ο Βασίλης Χατζησιεγκαλλής.

Διάβασα και τον κατάλογο των καθηγητών μας, κι έλειπε ο Μαθηματικός μας, ο αξιαγάπητος Σωτήρης Μιχαήλ!

Λείπατε όλοι εσείς, αγαπημένε μου Πέτρο! Στην αρχή πιστέψαμε ότι ίσως και να ζούσατε κάπου στα βάθη της Ανατολής. Αυτή είναι η σημασία της λέξης αγνοούμενος. Είναι ένας μετεωρισμός μεταξύ ζωής και θανάτου, μεταξύ του εδώ και του εκεί.

Ύστερα, όμως, καταλάβαμε ότι δεν υπάρχουν αγνοούμενοι.

Ο πατέρας σου έφυγε με τον καημό σου, Πετρή μου. Κι η μητέρα σου αργοπεθαίνει ώρα την ώρα, αφού για πάμπολλα χρόνια έψαχνε να βρει το στερνοπαίδι της, το παιδί της με το ανεξάντλητο χιούμορ, το γάργαρο γέλιο, το χαρούμενο πρόσωπο που σαν ήλιος φώτιζε τη ζωή της.

Ήμασταν μαζί από το νηπιαγωγείο, το θυμάσαι, Πετρή μου; Ήσουν ένα αγοράκι ζωηρό, κεφάτο, καλοσυνάτο, πολύ έξυπνο. Ένα παιδάκι πολύ φυσιολογικό που του άρεσαν οι ζαβολιές κι έβγαζαν σπινθήρες τα μάτια του κάθε φορά που έκανε κάτι.

Σε μια φωτογραφία της έκτης τάξης του Δημοτικού Σχολείου που κάποιος μου έφερε από το Λευκονοϊκό μας, ατενίζεις τον φακό σοβαρός, συνοφρυωμένος θα'λεγα, με βλέμμα βαθυστόχαστο, με πολύ ευπρεπή εμφάνιση, με μαλλιά κομμένα σύριζα. Άραγε, προαισθανόσουν το κακό που θα' ρχόταν ύστερα;

Σε θυμάμαι και στο Γυμνάσιο Λευκονοϊκού καλύτερα, κυρίως στις μεγάλες τάξεις, στην αίθουσα που είχαμε πάνω από την αίθουσα Δακτυλογραφίας, με τις σκάλες, να κάθεσαι με τον Λούκα και να πειράζετε ο ένας τον άλλο, αλλά να σας πειράζει πολύ και ο μακαριστός μας Λυκούργος Κάππας, αλλά και ο πατήρ Κυριάκος Ρήγας.

Κι εσύ να γελάς, να μη σου κακοφαίνεται, ένα αθώο, αγνό παιδί, ολόγιομο από καλοσύνη, ευγένεια και αρχοντιά ψυχής, ένα παιδί με ήθος ζυμωμένο στα χρώματα της Μεσαορίας μας!

Έχουμε κι άλλες πολλές φωτογραφίες της Έκτης Γυμνασίου στις παρελάσεις που είσαι στην μπάντα με την τρομπέτα σου έξω από τον Αρχάγγελό μας ή στο γήπεδο του Γυμνασίου μας, ή μια, μετά το τέλος της παρέλασης, όπου τρώτε παγωτό με τον Άντρο Μακρίδη και τον Γιαννάκη Καραγιάννη, στα σκαλιά της εισόδου, με φόντο τα γιασεμιά. Ντυμένος στα άσπρα, με την μπλε γραβάτα και το σήμα του Γυμνασίου μας, ήσουν πολύ μαγκόπαιδο. Νέος, όμορφος, φέρελπισ νέος, όλη η ζωή ήταν μπροστά σου για να τη χαρείς.

Κι εγώ τώρα που φτάσαμε πια στην ηλικία της αφυπηρέτησης, τι να σου πω! Σας βλέπω, εσάς τους συμμαθητές μου, εσάς που δεν προλάβετε να γευτείτε τη ζωή, σαν μαθητές μου. Πίστεψέ το. Και πολλές φορές μίλησα στους μαθητές μου για σας! Μίλησα για το πόσες φορές με έκανες και γελούσα. Μίλησα, όμως, και στο γιο μου για σένα και για τα γέλια που κάναμε με τις εύστοχες ατάκες σου!

Σε σκέφτομαι, Πέτρο μου, ένα παιδί άβγαλτο, με όλη την ανεμελιά της νιότης, με όνειρα αμέτρητα για το μέλλον σου, πώς μέσα σε ένα χρόνο κατάφερε ο στρατός,

το αμούστακο παλληκαράκι, να το μεταμορφώσει σε έναν μαχητή που αντιμετώπισε τους βαρβάρους που κίνησαν για το νησί μας νύκταν «νύκταν Παρασσιεφκόνυκταν, τζιαιρόν Δευτερογιούνην»

Τώρα πια είμαι σίγουρη ότι πίσω από το εφηβικό σου πρόσωπο κρυβόταν μεγαλείο ψυχής, πείσμα, ευψυχία, αυταπάρνηση και ανδρεία απaráμιλλη. Πιστεύω ότι όλη η ενέργεια και το πάθος σου, εκείνες τις στιγμές της δαντικής κόλασης του πολέμου, θα' γιναν «φωτιά στην άνομη φωτιά», θα' γιναν ορμητικό ποτάμι και θα παρέσυρε στο διάβα του αυτούς που τόλμησαν να διαφεντέψουν την τιμή και τη γη μας!

Έτσι, σε φαντάζομαι, Πέτρο μου, ήρωα της τάξης μας. Γιατί ήρωες, όπως χαρακτηριστικά μας έλεγε η φιλόλογός μας η κ. Παρασκευά είναι «οι τρελοί της ιδέας».

Κάποιες στιγμές ως άνθρωπος είναι φυσικό να σκέφτηκες τη ζωή και τις χαρές που χάνεις. Γιατί οι ήρωες δεν είναι υπεράνθρωποι. Είναι συνηθισμένοι άνθρωποι, που την κατάλληλη στιγμή, κάνουν τη μελέτη του θανάτου κι αποφασίζουν αγωνιστούν και να δώσουν και τη ζωή τους για χάρη της πατρίδας. Για χάρη των ιδανικών! Γι' αυτό και οι ήρωες μένουν πάντα νέοι. Κι εσύ, Πέτρο μας, δεν πρόλαβες να μεγαλώσεις.

Κι εδώ σου ταιριάζουν οι στίχοι του Ελύτη:

«Όμως, το γέλιο κάηκε, όμως η γη κουφάθηκε.

Όμως, κανείς δεν άκουσε την πιο στερνή κραυγή.

Όλος ο κόσμος άδειασε με τη στερνή κραυγή».

Μετά από σαράντα χρόνια επιτέλους σε βρήκαμε. Τώρα θα αναπαυτούν τα κόκαλά σου που για τέσσερις δεκαετίες κείτονταν σε μια βουνοπλαγιά στον Πενταδάκτυλό μας, χωρίς να σου γίνει η νεκρώσιμη ακολουθία.

Ο Θεός να παρηγορήσει τα αδέλφια σου, τον Χαράκη και την Άννα, που όλα αυτά τα χρόνια μαζί με τους γονείς σου ανέβαιναν τον γολγοθά τους. Γιατί, το ήξερες ότι ήσουν το χαϊδεμένο τους. Ήσουν το τρίτο παιδί του Ανδρέα και της Βελούση, μιας οικογένειας ευκατάστατης και αγαπημένης από την κωμόπολή μας που σε μεγάλωσαν με άνεση και αξιοπρέπεια.

Στο καλό, πολυαγαπημένε μας Πέτρο. Σε αποχαιρετώ εκ μέρους όλης της τάξης μας, και ιδιαιτέρως εκ μέρους του συμμαθητή μας Γέροντα Εφραίμ του Βατοπαιδινού. Αποχαιρετούμε τον ήρωα συμμαθητή μας με το γλυκό χαμόγελο, το

κέφι, τη ζωντάνια, την ορμή, τον δυναμισμό. Θα θυμόμαστε πάντα τα αστεία σου και την καλή σου την καρδιά.

Αιωνία ας είναι η μνήμη σου και αγήρατος η δόξα σου.

«Ήσουν ωραίο παιδί!

Ήσουν γερό παιδί!

Ήσουν γενναίο παιδί!».

Γι' αυτό,

«Για τους γενναίους, τους μεγάλους και τους δυνατούς,

αξίζουν τα γενναία, τα μεγάλα και τα δυνατά!».